

ere anvendte paa en saa uheldig Maade som muligt. Jeg er berettiget til at sige dette, fordi de 2 Medlemmer i Udbalget, som ere kjendte i den paagjældende Egn, vare imod Baneanlægget. De Medlemmer af det høie Thing ovenover, som ere kjendte der i Egnen, ere imod det, og her nede have de, der vare kjendte i den paagjældende Egn, væsentligt udtalt sig imod og egentlig Ingen til Forsvar, saa at det er sandt, hvad der er blevet sagt i det høie Landsthing her ovenover, at saavist som man aldrig kan gjøre Alle tilpas ved Anlæg af en Jernbane, saaledes er det ganske sikkert, at vi ved dette Anlæg Ingen have gjort tilpas, idet jeg foruden de Beviser, der ere anførte, skal nævne, at alle Andragender til Regeringen og Thinget ere imod det Forslag, der nu skal vedtages, undtagen selvfølgelig de 2 smaa Byer ved Endepunkterne af Banen og Enkelte, der bo i Nærheden. Ved Endepunkterne af en Bane vil det nemlig naturlig være de Paagjældende ligeegyldigt, hvor Banen kommer til at gaa, naar den blot bliver en Linie, men for Op-landets Vedkommende og for hele det øvrige Land, der skal benytte Banen som Gjennemgangssted, har jeg Ret i, hvad jeg siger. Der blev af den ærede Minister sagt, at hvis vi ikke vedtog det foreliggende Forslag, saa kom der ingen Statsbane paa dette Sted. Jeg paastaar, at det veed den ærede Minister slet ikke. Den ærede Minister kan ganske vist, hvis han ikke faar den Bane, være ærgerlig over, at han foreløbig ikke kan være med til at skaffe nogen Bane, men fordi han i Diebløkket stiller sig ærgerlig over ikke at kunne bringe Seiren hjem, fordi han for Tiden ikke kan faae nogen Bane der, derfor er det ikke givet, at han i Fremtiden vil kunne modstaa de nødvendige Krav, der maa rejse sig. Medens de høitærede Ministre for Diebløkket nærmest anse sig som satte til at regjere os med Politit og Militarisme, maa vi huske, at naar den Rus er løbet ud, som de og deres Parti leve i, og den Glæde, de føle over ved Hjælp af den selvtagne Magt og støttet af Bureautratiets Begjæring over militæriskke Planer og Ideer at kunne haane og knuse den Opposition, der findes i Landet imod det hele Regimente — naar den Rus er løbet ud, vil der indenfor deres egne Kammerater hæve sig Stemmer imod, at alle Landets Kræfter skulle anvendes kun til den Slags Diemed, nemlig dem, der kun tjene til Forherligelse af det militære og bureaukratiske Humbug. Naar den Rus er gaaet over, vil man fordrø, at de Herrer Ministre en lille Smule mere føle sig som Tjenere af Samfundet, end de for Diebløkket gjøre. Med Hensyn til den foreliggende

Sag vil jeg have Ret i, hvad jeg har sagt overfor den ærede Minister, at hvis han ikke fik denne Bane gennemført nu, vilde han blive tvunget til at fordrø en passende Bane gennemført i de paagjældende Egne. Jeg vil henvise til de Tal, der i Gaar bleve fremhævede i Betænkningen af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), der paaviser han meget rigtigt, at medens der i Nar forlanges til Jernbaneudviklingen Øst for Væltet en Sum af 15 Mill., saa mener man at kunne kaste til Sjælland en Sum af 3 Mill. Det er et Udtryk for det, der har ledet alle Regeringer, saa langt tilbage i Tiden vi gaa nemlig at man kaster nu og da et Ben til dem, der leve fjernere og have mindre Indflydelse, for at stoppe Munden paa dem for bedre at kunne anvende Masser af Millioner paa dem, der staa Magtssphæren nærmere, paa Bennerne og de Egne, for hvilke man har mest Interesse. Rigsdagen er i det Væsentligste eller overhovedet i et stort Maal repræsenteret af Folk, der særlig have Interesse for Sjælland og Hovedstaden. Det er i Regeringen og i alle de Klasser, der have Indflydelse paa Statsbureautriet, at Interessen for Njøbenhavn og dens nærmeste Omegn samler sig, og gennem alle Tider har det været Tilfældet, at man her anvender Masser af Penge, og som sagt kun i Ny og Na kaster Noget ud for dem, der brølte for høit i Afstand. Jeg skal henvise til, at et aldeles lignende Forhold har i sin Tid fundet Sted med vore Landeveie. De bleve i sin Tid ligeledes først og fremmest anlagte i de rigeste Egne, og da man endelig naaede ud til de fjerneste Egne, da ogsaa disse skulde forsynes med Landeveie, saa blev man tjed af det og sagde: Der have I nogle Penge, nu kunne I gjøre Resten selv. Følgen var, at de fjernere Egne først noget sent kom saa vidt, at de fik Landeveie, og de have maattet bygge dem i dyre Domme for egne Penge. Jeg skal her fremhæve de Oplysninger, man har fra Ministeriets Side, om hvorledes det forholder sig med Landeveiene. I et saa fattigt Amt som f. Ex. Ribe Amt har man maattet bygge aarlig 11 Mil Landevei. Den aarlige Tilvæxt i de sidste 20 Nar for samtlige Amter har været $3\frac{1}{3}$ Mil, men i et ubemidlet Amt som Ribe Amt har man maattet bygge aarlig 11 Mil, i Viborg Amt 9 Mil, medens man i velhavende Amter som f. Ex. Roskilde har kunnet ladet sig nøie med ikke 1 Mil, og i Njøbenhavns Amt kun 2 Mil. Overfor Hartornets Størrelse er Forholdet det, at f. Ex. i Viborg Amt har man $4\frac{1}{2}$ Mil Landevei paa 1000 Lønder Hartorn, i Ribe Amt 4 Mil paa 1000 Lønder Hartorn, men i Njø